

Innehåll

- 1 Burkan och det offentliga rummet
- 2 Rädda vuxna, räddar inga barn
- 3 Svenska läkarsällskapet tar avstånd från pojkomskärelse
- 4 Linnea och ett brutalt övergrepp

Ansvarig utgivare:

Sara Ghasemyani
sara.ghasemyani@spray.se

Redaktör:

Soleyman Ghasemiani
soleyman_ghasemiani@yahoo.com

- barnenforst@gmail.com
- www.barnenforst.se
- www.childrenfirstinternational.org

Burkan och det offentliga rummet

Soleyman Ghasemiani

Åsynen av helkroppstäckande beklädnad, kallad burka eller nikab, har knappast undgått någon. De senaste decenniernas ideologiska högersväng på det internationella planet, flyttade också fram religionens position i samhället så väl politiskt som socialt. Sedan Berlinmurens fall 1989, "historiens slut", med Fukuyamas ord, framställdes politiskt islam alltmer som ett alternativ till den rådande orättvisa världsordningen inte minst i utvecklingsländerna. Den islamiska regimen i Iran och Talibanernas maktövertagande i Afghanistan gav politisk islam en alltmer framskjuten position. Den obligatoriska slöjan i Iran sedan 1982 och den helkroppstäckande burkan i Afghanistan sedan 1996 har symboliserat den av politisk islam önskvärda nya världsordningen. Islamistiska

krigare har länge hotat med avrättning av obeslöjade kvinnor i bl.a. Kashmir, Algeriet och Afghanistan.

I Sveriges Radios debatt mellan Fredrik Reinfeldt och Mona Sahlin, 2010-01-

27, togs också frågan om helkroppstäckande slöja, burkan, upp. Det positiva var debattörernas samsyn om att burkan är ett uttryck för kvinnoförtryck. Den kulturrelativistiska synen som tyvärr är alltför härskande bland den politiska makten har gjort att man inte vill se företeelser för det de

Gå till sidan 2

verkligen representerar. Slöjan i allmänhet och burkan specifikt hör till dessa. Problemet med både Reinfeldt och Sahlins avståndstagande från burkan är deras inkonsekventa hållning. Båda två uttryckte vad burkan stod för utan att bekymra sig över konkreta samhällsliga åtgärder. Ingen av dem ville sätta stopp för burkan i det offentliga rummet. I slöjfrågan står Mona Sahlin som bekant för en mer kulturrelativistisk syn och avböjer sig varje form av begränsning av fenomenet. Även om i det här fallet var Reinfeldt mer öppen än Sahlin fegade han också ur när det kom till restriktioner mot burkan.

Burkan är ett öppet uttryck för kvinnoförtryck. Och kvinnoförtryck skall bekämpas med alla tillbörliga medel. Men vad är det som gör att det politiska etablissemanget kan utan skam bevittna detta förtryck, utan att röra ett finger? Det är väl inte tillåtet att förtrycka kvinnor i allmänhet men vissa kvinnor är bevisligen undantagna. Hur kan man

säga att burkan är ett uttryck för kvinnoförtryck men inte våga ta det konsekventa steget och säga ifrån

lagmässigt mot detta förtryck i det offentliga rummet? Det är här kulturrelativismen spökar igen. Burkan är ett spott i ansiktet på det mänskliga samhället och på kvinnors och mäns jämställdhet och lika rättigheter.

Religionsfrihet brukar vara det tyngsta argumentet mot ett förbud. Med detta argument borde månggifte, dödsstraff mot homosexualitet, upptuktelse av kvinnor, kvinnlig omskärelse, vedergällnings-

straff, kapning av händer, dödsstraff mot hädelse, stenings till döds, barngifte etc. vara helt lagliga eftersom de förespråkas av olika religioner. Men som tur är så struntar vi i religionsfriheten dessa avseenden och inskränker den eftersom samhället ser de normerna som förlegade och omänskliga. Samma sak måste egentligen gälla burkan. Den är ett hån, inte bara mot kvinnan utan mot hela det mänskliga samhället oavsett vad heliga män och kvinnor eller de burkaklädda själva tycker om det. Burka bör förbjudas överallt i det offentliga rummet. Rasister har ingen rätt att hetsa mot folkgrupper trots yttrandefriheten.

Burkabärarna skall inte heller få förnedra kvinnan offentligt och hetsa mot mänskligheten och mot kvinnor i synnerhet.

Burkan är egentligen bara den extrema varianten av slöjan. Det är bara en gradskillnad mellan den så kallade schalen som täcker huvudet förutom ansiktet och burkan som döljer hela kroppen förutom en springa för ögonen. De är sprungna ur samma värdegrunder och

[Gå till sidan 6](#)

Rädda vuxna, räddar inga barn!

Lars Åberg

FN:s barnkonvention fyller tjugo år. Rädda Barnen blir nittio. Samtidigt är världen full av barnarbete, barnåktenskap, barnsoldater, barn som inte går i skolan på grund av fattigdom, flickor som inte går i skolan på grund av religiöst förtryck. I de flesta länder får man slå sina barn. Även i Sverige, med sin barnombudsman och sin lag mot aga, förekommer våld och andra övergrepp mot barn och det är inte alla som är överens om att det är fel. Framför allt vill inte alla att man ska prata öppet om det.

När journalisten Evin Rubar i SVT-reportaget "Det svenska sveket" 2007 presenterade material som visade att våld mot barn är vanligare i invandrarfamiljer, som en del av "uppfostran, kommenterade Rädda Barnens generalsekreterare Charlotte Petri Gornitzka det så här:

- Om vi i stället för att arbeta för barns rättigheter

och mot våld mot barn uppfattas peka ut grupper och riskerar att hamna i en rasistdiskussion som skymmer sikten för det som är vårt uppdrag, så kan det naturligtvis finnas en risk för att det blir en motsättning i stället för att vi kan mötas.

I dag har Petri Gornitzka gått vidare och är generalsekreterare för hela internationella Rädda Barnen, Save the Children Alliance, och arbetar på huvudkontoret i London.

Just den hållning hon ger uttryck för ställer organisationen inför stora problem och leder in på ett stickspår i rättighetsdebatten. Efter det att barnrättsfrågorna lyftes fram under 1990-talet har de sjunkit tillbaka och blivit förhandlingsbara i ett samhälle som - visserligen motvilligt, men utan att på allvar hävda allas lika värde - accepterar att en del barn inte får vara med på alla

skollektioner eller att flickor inte lär sig simma eller gifts bort med någon de knappt vet namnet på.

Av rädsla för att bli beskyldd för främlingsfientlighet verkar Rädda Barnen inte kunna driva ett offensivt opinionsarbete för barn som far illa i Sverige. För att undvika att "hamna i en rasistdiskussion" håller man sig borta från en konfrontation med de genuint rasistiska föreställningar, som gör barnen

skyddslösa när de vuxna ritar sina gränslinjer runt renhet och heder.

Samma ovilja att bemöta destruktiva attityder har visat sig när Rädda Barnen censurerat beställda rapporter, stoppat redan beslutad bokdistribution och avbrutit ett mångårigt projekt riktat till invandrarföreningar.

I våras publicerades en debattartikel i Svenska Dagbladet med rubriken "Stoppa förtryck i hederns namn. Bland undertecknarna fanns Röda korsets ordförande Bengt Westerberg och två företrädare för lokala Rädda Barnenföreningar - men däremot inte Rädda Barnens

ordförande Inger Ashing.

På Rädda Barnens Beirutkontor fanns det för några år sedan ett aktivt intresse för flickornas situation i repressiva och instängda miljöer. Pernilla Ouis, forskare vid Malmö högskola, fick i uppdrag att studera hedersrelaterat våld, barnäktenskap och sexuella övergrepp i Libanon, Jemen och de ockuperade palestinska områdena.

Till sin hjälp hade hon bland annat forskare från regionen. Fyrahundra barn, de flesta flickor mellan 12 och 18 år, intervjuades; ett stort grundmaterial för en

kvalitativ studie. När Ouis i årsskiftet 2006-07 sammanfattade det i rapporten "Gender-based sexual violence" var flickornas utsatthet i hederskulturerna i centrum, och Rädda Barnens alldeles nyinstallerade chef i Beirut for i taket.

Denna kontrovers sipprade ut i medierna och fick många att undra hur högt i tak det är hos Rädda Barnen och hur organisationen ser på sin roll som barnrättsförsvare.

Texten skickades nu ut på remiss till de anställda, som anmodades att komma med kritik. Krav restes på

ändringar. Rädda Barnen kunde plötsligt inte publicera en rapport där det stod att de här länderna är patriarkala. Till och med begrepp som kultur, tradition och samhälle ansågs problematiska. I brev till Ouis hävdade en medarbetare på regionkontoret att texten kunde skapa "en polarisering mellan olika grupper, mellan väst och öst, mellan västerländska och muslimska samhällen". Några sådana jämförelser finns dock inte i rapporten eftersom uppdraget specifikt handlade om sexuellt våld i Mellanöstern.

I stället för den planerade boken blev det en censurerad pdf-fil på nätet, och en liten nedstruken trycksak (Pernilla Ouis originaltext kan nu läsas i International Journal of Children's Rights, nr 17/2009). Debatten har fortsatt och Beirutchefen Sanna Johnson har i en intervju sagt att om de aktuella samhällena kan beskrivas som patriarkala, så är alla samhällen det; en variant av Gudrun Schymans gamla talibanjämförelse.

- Jag tror, säger Pernilla Ouis, att man gick in i den här globala islamofobidiskursen, som säger att vi muslimer i Mellanöstern ska inte pekas ut, vi är inte sämre, det är västerlandet som är orsaken till alla våra fel. Och så kommer det en

rapport som säger: ni har problem, ni gör detta. Det var inte bara jag som sa det. De lokala forskarna sa det också.

Men det var uppenbart att de ämnen som texten berörde inte längre prioriterades av de ansvariga i området. Flera av dem som hade arbetat med rapporten blev också av med sina jobb. Enligt Ouis spreds påståenden om att den var sprängstoff och utsatte både medarbetare och partnerorganisationer för risker.

- Men den är inte sprängstoff. Det här har vi sagt länge. Det är bara det att det finns en ideologi som har velat hindra det. Och vad handlar människorätsarbete om? Det är klart att det är riskfyllt. Det är klart att man får utmana etablissemangen. Kan man inte göra det har man inte där att göra.

Vad är det för ideologi du talar om?

- Kulturrelativismen som moralisk ståndpunkt. Islamofobidebatten gör mig så upprörd eftersom den skriver in muslimerna i en offerroll, som gör att de inte kan se de egna förtryckande strukturerna. Det är också en rasism, men den vill vi inte se.

Hon anser att Rädda Barnen har varit tandlösa när det gäller invandrabarnens sociala situation i Sverige.

- Där finns en sektkänsla:

vi är goda människor. Det är som i en hederskultur. Godheten är absolut. Därför blev jag ond när jag ifrågasatte den goda, stora organisationen.

I mindre skala hände

något liknande när Rädda Barnen beställde en rapport av Johanna Schiratzki, professor i rättsvetenskap vid Stockholms universitet, som skulle undersöka rättsläget kring föräldrans ansvar vid gemensam vårdnad av barn. Eftersom hennes resultat blev annorlunda än dem som Rädda Barnen önskade sig publicerades inte rapporten.

- Jag blev förvånad, säger Schiratzki. Jag trodde att jag hade fria händer och förväntades göra en förutsättningslös undersökning. Om jag som forskare går in med en färdig uppfattning är det inte forskning.

Hos Rädda Barnen fick man också kalla fötter när man fick se det beställda manuset från Lotta Fristorp, presschef på Stockholms stadsteater, och Farnaz Arbabi, numera teaterregissör. "Överlevnads-

handbok för flickor om frihet och heder" skulle delas ut till alla niondeklassare i landet, men har i stället blivit en underjordisk beställningsvara som man får gå till skolsköterskan eller biblioteket för att hitta.

I boken pratar en flicka om "klansamhället".

- Det tyckte man var olämpligt och ville stryka, berättar Fristorp. Jag blev jättearg eftersom det var ett direkt citat från henne. Jag kände att de censurerade inte bara oss utan också dem som vi hade intervjuat. Man ville inte stöta sig med föräldrarna, man var rädd

Gå till sidan 6

Burkan och ...

patriarkala könsroller. Slöjan och därmed burkan, är våld mot kvinnans frihet så som hon är. Det "tygstycket" gör henne garanterad underordnad mannen; inskränker hennes grundläggande mänskliga fri- och rättigheter i modern tappning och befäster könssegregeringen och den orättvisa maktordningen.

Det förskräckliga är att burkan har förvandlats till en välkommen säkerhetsventil för den politiska makten. Man vrider på sig lite när det gäller burkan för att i samma andetag rentvå slöjan från all form av kritik. Tack vare burkan kan nu Mona Sahlin och Reinfeldt glömma helt och hållet små flickor på dagis och i grundskolan som blir beslöjade av religion och traditioner utan att rynka på pannan.

Var god och sluta dalta med religionen i det offentliga rummet. Religionsfrihet är samtidigt rätten att vara fri från religionens exponering. Detta kan ske endast i ett sekulärt samhälle där det offentliga rummet är fri från människornas religiösa tillhörighet. Barn i slöja, myndighetspersoner med turban, slöja, kippa, nunnamundering eller burka, är ett otillbörligt intrång i det offentliga rummet. Håll det offentliga rummet borta från religionernas exponering.

** Denna artikel skulle publiceras med två namnunderskrifter, Soleyman Ghasemiani och Sara Mohammad, på Expressens debattsida. Expressen ville ha den i en mycket förkortat version. Soleyman Ghasemiani avböjde skriva under den förkortade versionen som publicerades 2010-01-31 med endast Sara Mohammads underskrift. Här är artikeln så som det var tänkt från början.*

BF

Rädda vuxna ...

att vissa grupper skulle motsätta sig att deras barn fick läsa boken.

Boken trycktes 2002 och då var hela ämnet ett vitt fält, menar hon.

- Enstaka personer försökte väcka debatt om rättigheterna för flickor med invandrarbakgrund, men de blev oftast överröstade av kulturrelativisterna som sa att man inte skulle peka ut enskilda folkgrupper, för då var man rasist. Så då tystnade man.

En annan underlighet var att Dialogprogrammet, ett projekt som hade drivits i många år, inte fick fortsätta. Vid riksmötet 2008 hänvisade Rädda Barnens styrelse till detta som exempel på lyckad förebyggande och attitydförändrande verksamhet. I projektet hade man vänt sig till manliga invandrar-

organisationer och religiösa samfund och samtalat om det svenska samhällets syn på jämställdhet och barnuppfostran. Det hade också varit opinionsdrivande: de som arbetade med projektet ansåg att detta var kunskap och diskussion som borde ingå som eget ämne i all sfi-undervisning.

- Jag vet inte vad som har hänt med Rädda Barnen, säger Lotta Fristorp, men jag tycker att det liknar ett departement eller en tom insamlingsorganisation. Jag menar, om inte de törs ha ett djärvt barnperspektiv, vem ska då ha det?

Eller som Pernilla Ouis uttrycker saken: "Rädda vuxna räddar inga barn."

Är det rentav så namnet ska tolkas nuförtiden: en ängslig välgörenhetsinstitution som inte törs stå för de framsteg som gjorts i Sverige och som därför framför allt vill undvika konflikt med föräldrarna när barnens rättigheter kränks? I samtalen med anställda dyker uttrycket badkarspolitik upp. När kranen står öppen torkar man upp på golvet, men vågar inte stänga av kranen.

** Artikeln har varit publicerad i GP 2009-10-15 som nr 2 i en serie av tre artiklar.*

Svenska läkarsällskapet tar avstånd från pojkskärkelse

I sitt pressmeddelande, 2010-02-25, tog Svenska läkarsällskapet ett viktigt ställningstagande mot omskärkelse av pojkar. Det är glädjande att en sådan ansedd förening tar parti för barns rätt över sin kropp och sin integritet.

Omskärkelse av pojkar har sina rötter från urgamla traditioner vilken är också ett religiöst påbud inom judendomen och islam. Oavsett vilken förklaring

Det skrämmande är att många barnrättsorganisationer i Sverige sviker dessa små barn totalt och lämnar dem ensamma i händerna på religionen och traditionsivrarna. Man ser inte barnet som egen individ med eget liv, eget värde och egna känslor utan knyter det till föräldrarna och deras rätt över "sitt barn".

Sveriges Kommuners och landstings rekommendationer om att utföra omskärkelse av pojkar i landstingens regi motiveras med att barnen skall slippa risken av att bli omskurna av

som ligger till grund för detta oåterkalleliga ingrepp på små pojkar, är den i grunden barnfientlig i den meningen att barnet inte har något med ingreppet att göra. Det utförs på hans kropp utan hans vilja och medgivande och utan något som helst medicinskt skäl.

obehöriga och utan smärtlindring. Med detta resonemang skulle man istället för förbud mot barnaga, ha erbjudit föräldrarna behöriga specialister för smiskning av barn i uppfostringssyfte eller vid behov utan allt för mycket smärta! Det är rena

turen att barnen fick slippa detta experiment.

Vi välkomnar Svenska Läkarsällskapets tydliga agerande mot pojkskärkelse. Vi har hela tiden förespråkat ett förbud mot pojkskärkelse eftersom den kränker barnens okränkbara rätt över sin kropp. Att skära bort fullt friska kroppsdelar från människor utan deras fria och kapabla samtycke är inget annat än övergrepp. Det som sker idag i Sverige mot små pojkar, är ett öppet övergrepp som staten legaliserat och som landstingen erbjuder nu sina tjänster för att fullfölja det.

Barn har ingen religion. De måste få växa först och få prova sina vingar innan de brännmärks med någon guds oåterkalleliga märke på sitt könsorgan. De måste få avgöra hur de ska ha sin kropp. Som vuxna individer kan de bestämma själva om de ska förbinda sig med någon gud eller inte. Omskärkelse för vuxna är fullt möjligt om de vill bekosta det själva. Låt barn vara barn och slippa religioners intrång i sitt barna liv.

Soleyman Ghasemiani
Ordförande, Nätverket
mot hedersrelaterat våld

2010-03-01

Linnea och ett brutalt övergrepp

Mahnaz Motiei

Linnea är en 14 årig tjej som blir våldtagen av en jämnårig kille på skolans toalett i Bjästa kommun. Så långt kan det inträffade räknas som ett våldsbrott bland alla de dagligen förekommande våldsbrotten mot tjejer i allmänhet. Det tragiska i det här fallet är att det är förövaren som får omgivningens sympatier. Vårldsoffret får istället spott och spä. Det är hon som beskylls för det som har hänt. Hon döms av omgivningen för att ha förorsakat våldtäkten på sig. Hon förlorar sina kompisar, blir baktalad och kallas för hora. Och till slut tvingas hon byta ort och skola.

Killen blir visserligen dömd för våldtäkten av

rättsväsendet. Men det hjälper inte. Linnea får ändå bära skulden och ta emot vuxenvärldens och jämnårigas smutskastning, både i skolan och utanför skolan. Våldtäktsmannen får, bland andra, kyrkans välsignelse på orten och tas emot med öppna armar vid skolavslutningen trots att han hade besöksförbud mot tjejen.

Det som hände Linnea i Bjästa var vidrigt. Bortsett från sina föräldrar, den närmaste släkten och en klasskompis, hade hon inte så många andra på sin sida.

Kan man kalla detta övergrepp för hedersvåld? Det är en tjej som blir våldtagen och får nästan hela det lilla samhället emot

sig. Det är förövaren som får sympatierna medan offret sänks än mer på det sociala planet. Men det är inte bara det tragiska i händelsen och våldet som gör ett våld till hedersrelaterat våld. Till det specifika för hedersvåld hör bland annat att våldet utövas av den närmaste släkten, från föräldrar, syskon och andra närstående. Linnea hade åtminstone sin släkt på sin sida. Den gemensamma

nämnamnaren i våldet mot Linnea och hedersvåld i allmänhet är den patriarkala synen på kvinnan som sexobjekt, där hon måste skylla sig själv då hon blir antastad och påhoppad av män, för att ha förfört männen.

Barnen Först

Barnen Först
Box 2263
142 02 Trångsund

Tel: 070-739 98 68
Fax: 08- 590 737 99
barnenforst@gmail.com
info@barnenforst.se
www.barnenforst.se

OBS!

www.barnenforst.se

Stöd oss!

Postgiro:
40 55 55-4

Children First

Main Office:
Chair Person, Soraya Shahabi
CF, BM Box 2592
London WC1N3XX / England

Tel. 44-798 134 3101
Fax: 1-413-639- 1602
childrenfirstinternational@yahoo.ca
www.childrenfirstinternational.org